

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **H. C.**
narozen dne X, státní příslušník Turecké republiky
bytem třída X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 10. 1. 2024, č. j. OAM-1043/ZA-ZA11-VL13-2023,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci přezkoumává rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Žalobce se jejího udělení domáhá v řízení před soudem zejména s argumenty ohledně tíživého postavení kurdské menšiny v Turecku. Soud však žalobu zamítl, protože žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany netvrdil dostatečně

silné azylově relevantní skutečnosti. Sama příslušnost žalobce ke kurdské menšině v Turecku pak dle ustálené judikatury právo na udělení mezinárodní ochrany bez dalšího nezakládá.

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany

2. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 7. 2023 z důvodu, že je Kurd. Kurdové jsou přitom v Turecku omezováni. Proto se žalobce rozhodl přemístit do jiného státu. Politické přesvědčení žalobce nemá. Není ani v žádné politické straně či skupině.
3. Při pohovoru jej žalovaný vyzval, aby konkrétně popsal, jaké měl v Turecku jako Kurd problémy. Žalobce nato hovořil o incidentu z roku 2018. Po cestě z práce (večer) jej potkala skupina asi tří mladých Turků a navážela se do něj, že je Kurd. Pohádali se a poprali. Žalobce tuto událost nijak neřešil. Na policii nešel. Šlo o pouliční rvačku s opilci. Dále žalobce vypověděl, že je těžké si sehnat práci. Na Kurdy hledí „skrz prsty“. Práci si žalobce hledal přes kamarády. Vždy pracoval jen na stavbě různě po Turecku. Vykonával těžké dělnické práce. Případně pracoval i v klasických „fabrikách“, např. továrně na potraviny, kde balil rajčata. Vystudoval střední školu. Rekvalifikační kurzy ale trvají dlouho a stejně pak záleží na zaměstnavateli, zda uchazeče přijme. Žádné další problémy v Turecku neměl. V České republice (dále „ČR“) nikoho blízkého nemá. V Turecku žije celá žalobcova rodina (rodiče a čtyři sourozenci).
4. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), neuděluje.
5. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce ve své vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce v průběhu správního řízení výslovně sdělil, že nemá politické přesvědčení ani není členem žádné politické strany či skupiny. Žalobce rovněž neuvedl, že by měl v zemi původu jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Problémy s tureckými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by jej vedly k vycestování z vlasti, nezmiňoval a dále nehovořil o tom, že by mu někdo ve vycestování bránil. Naopak žalobce k vycestování užil svůj oficiální cestovní doklad.
6. Žalovaný pokračoval, že žalobcem tvrzená diskriminace na trhu práce z důvodu jeho národnosti a pouliční rvačka, která se udála kvůli kurdské národnosti žalobce, nemohou obstát jak v intencích citovaného § 12 písm. a) zákona o azylu, tak ani písm. b) téhož ustanovení. Žalobce sám ve své výpovědi uvedl, že byl opakovaně zaměstnán na různých místech, nikdy neměl jakékoliv problémy s tureckými státními orgány, Turecko opustil s platným cestovním dokladem a vízem a s plným vědomím tamních státních orgánů. Dané okolnosti dle žalovaného o diskriminaci žalobce nesvědčí. Žalovaný své závěry podpořil odkazem na zprávu Ministerstva zahraničních věcí (dále „MZV“) ze dne 30. 8. 2022 o postavení tureckých občanů kurdského, z níž dovodil, že samotná kurdská národnost není v Turecku důvodem k pronásledování.
7. V případě napadení cizími muži se jednalo o potíže žalobce se soukromými osobami, nikoliv představiteli státu či na něj napojenými organizacemi. Žalobce mohl a měl využít mechanismů, které mu země původu k ochraně jeho práv nabízí. Žalobce na získání pomoci ze strany státu rezignoval a ve své podstatě se vzdal práv k ochraně své osoby.

Žalovaný proto tuto situaci nemohl vyhodnotit jako pronásledování a žalobci udělit azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

8. K doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce neměl ve vlasti problémy se státními orgány, nebyl nikdy trestně stíhán, neměl problémy při opuštění země a dle zprávy svého odboru azylové a migrační politiky (dále „OAMP“) ze dne 4. 8. 2023 mu nebrání v návratu do vlasti ani tamní bezpečnostní a politická situace. Nehrozí mu tak vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
9. Žalovaný se rovněž zabýval možností žalobci udělit azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu a humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Důvody k jejich udělení však neshledal. Pro výše uvedené žalovaný žalobci neudělil ani doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu.

Shrnutí žaloby

10. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).
11. Úvodem žaloby namítá, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu a neobsahuje řádné odůvodnění ve vztahu k osobě žalobce. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Rovněž výrok není přesný a určitý.
12. Žalovaný se dostatečně nezabýval zejména tvrzeními žalobce ohledně jeho složité životní situace plynoucí ze skutečnosti, že je s ním v Turecku pro jeho kurdský původ nakládáno jako s osobou nižší kategorie, je mu vyhrožováno a jsou mu upírána základní práva. Jak běžní Turci, tak státní orgány (včetně policie a armády) s žalobcem zacházejí nedůstojně a často i násilně.
13. Žalobce tvrdí, že diskriminace, pronásledování, vulgarismy i fyzické napadání jsou v zemi jeho původu ve vztahu k menšině Kurdů na denním pořádku. Pro toto etnikum není Turecko v současnosti demokratickou zemí, což lze dovodit i z četných zpráv humanitárních organizací. Ty potvrzují též porušování práv Kurdů, které žalobce v žalobě podrobně popisuje.
14. Žalobce jako důvod své žádosti o azyl podle § 12 příp. § 14 zákona o azylu uvedl, že na území Turecka zažívá neustálou diskriminaci a napadání pro jeho kurdský původ, má problém zajistit si práci a necítí se zde svobodně. Obecně je vnímán jako nepřítel Turecka a potenciální terorista. Tím žalobce prokázal důvodnost nároku na udělení politického azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V případě návratu do vlasti mu hrozí další perzekuce a šikana ze strany tureckých úřadů. Žalovaný neověřil skutkový stav věci a tvrzení žalobce bagatelizoval. Nedůvodně po žalobci požadoval, aby svá tvrzení podložil. Z důvodu složité životní situace žalobce existovaly důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu.
15. Žalobce dále sporoval přístup žalovaného k vyslovené obavě z návratu do vlasti, jelikož nelze vyloučit reálnou hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to např. formou perzekucí ze strany státních orgánů, ke které ve vztahu ke Kurdům skutečně dochází.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Se všemi důvody, které žalobce žalovanému v průběhu správního řízení předestřel, se v napadeném rozhodnutí vypořádal. Vysvětlil, že

uváděné skutečnosti nejsou azylově relevantní. Žalobce neuvedl žádná tvrzení zakládající důvodné obavy z pronásledování či vážné újmy.

17. Problematikou kurdské menšiny se zabývala již řada rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“). NSS zastává názor, že turecká vláda se snaží práva Kurdů respektovat a menšinu neutlačovat. Situace se pozvolna zlepšuje. Vláda pronásleduje pouze kurdské povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce. Žalobce ale nesdělil žádné skutečnosti, pro které by v zemi původu nenalezl zastání.

Posouzení žaloby soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
19. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný s takovým postupem souhlasil výslovně a žalobce implicitně.
20. Dokazování soud neprováděl, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
21. Žaloba není důvodná.
22. Předně soud nesouhlasí s žalobcem v tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.
23. S ohledem na obecnost vznesené žalobní námitky soud konstatuje, že žalovaný v odůvodnění řádně reagoval na všechny okolnosti, které žalobce zmínil při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následném pohovoru. Žalobce konkrétně přiblížil dvě okolnosti, pro které mu dle jeho názoru měl žalovaný mezinárodní ochranu udělit. Zprv tvrdil, že z důvodu jeho kurdské národnosti jej v roce 2018 napadla skupina opilých mužů, a zadruhé tvrdil, že je diskriminován na trhu práce. Nic více žalovanému nesdělil. Žalovaný se těmito skutečnostmi zabýval a obstaral si k nim dostatečné podklady, na základě nichž vyvodil srozumitelné a dostatečně odůvodněné závěry. Žalovaný své úvahy přezkoumatelně odůvodnil ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany dle § 12 až 14b zákona o azylu. V tomto ohledu proto nelze žalovanému nic vytknout. Pouhý nesouhlas žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz přiměřeně např. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).
24. Žalobce dále jen velmi obecně namítl, že výrok napadeného rozhodnutí nedostál požadavkům na přesnost a určitost. V čem se ale tato vada měla projevit, žalobce soudu nepřiblížil. Postačí proto uvést, že výrok napadeného rozhodnutí je přesný i určitý. Žalovaný v něm vymezil, že rozhoduje o žádosti žalobce ze dne 31. 7. 2023 o udělení mezinárodní ochrany a že se žalobci mezinárodní ochrana podle konkrétně vyjmenovaných ustanovení (§ 12, § 13, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona) zákona o azylu neuděluje. Na takto formulovaném výroku soud neshledává nic neurčitého ani nepřesného.
25. K věcným důvodům pro neudělení mezinárodní ochrany soud uvádí následující:
26. Žalobce v žalobě poměrně rozsáhle popisuje tíživou situaci kurdské menšiny v Turecku a sugestivně líčí, jak byl pro svůj původ v Turecku opakovaně fyzicky napadán, diskriminován a žil ve zcela nedůstojných podmínkách. Soud však nepřehlédl, že při

pohovoru s žalovaným žalobce svou situaci zdaleka nevykresloval takto negativně a naléhavě. V řízení před soudem se žalobce zjevně snaží dodat svým tvrzením váhu a zdůraznit celkově nepříznivé životní podmínky Kurdů v Turecku.

27. Soud podotýká, že žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany, a to primárně ve vztahu ke své osobě. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet. Judikatura dospěla k závěru, že pokud žadatel uvádí pouze důvody ekonomické, nemůže namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuvedené. Správní orgán musí žadateli poskytnout během pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby všechny důvody své žádosti uplatnil (viz např. usnesení NSS ze dne 28. 3. 2024, č. j. 2 Azs 305/2023-32, odst. 13).
28. Břemeno tvrzení tedy tíží žalobce, který měl uvést důvody, které je možné podřadit například pod § 12 zákona o azylu, či které svědčí o hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63).
29. Břemeno důkazní je oproti tomu rozloženo mezi žalobce a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, které je podporují. Uvede-li žadatel skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, je povinností žalovaného vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004-89, č. 1095/2007 Sb. NSS).
30. Žalovaný má tedy povinnost zjišťovat skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí ze žadatelových tvrzení v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41).
31. Žalovaný těmito požadavkům dostál a soud se s jeho posouzením shoduje.
32. Žalobce argumentuje, že v řízení prokázal důvodnost udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy v důsledku pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, neboť byl v zemi původu perzekvován pro etnický původ.
33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přiléhavě poukázal na to, že žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu výslovně konstatoval, že nemá žádné politické přesvědčení a že není v žádné politické straně ani skupině. Při pohovoru následně žalobce vyloučil, že by měl v Turecku jakékoliv potíže související s uplatňováním politických práv a svobod. Nezminil se ani o problémech s tureckými státními orgány. Turecko opustil přes hraniční přechod na mezinárodním letišti s oficiálním cestovním dokladem, aniž by mu v tom kdokoliv bránil. Soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobce nevypověděl nic o uplatňování politických práv a svobod, a proto ani nemohl být z tohoto důvodu pronásledován.
34. V souvislosti s kurdským původem žalobce zmínil diskriminaci na trhu práce. Proto žalovaný zkoumal, zdali u žalobce není dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých

politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

35. Žalobce ale relevanci tohoto azylového důvodu ve svém případě do jisté míry sám popřel. Při pohovoru totiž na jednu stranu líčil, že je těžké si jako Kurd hledat práci, následně ale vypovídal o tom, jaká všechna zaměstnání na různých místech vykonával. Jednak vykonával těžké dělnické práce a jednak pracoval i ve výrobním provozu. Z toho plyne, že žalobce byl schopen si práci v zemi původu obstarat a tamní úřady mu v tom nijak nebránily. Nadto vůbec nespecifikoval, jak se měla tvrzená diskriminace v jeho případě projevit. Žalobce tedy neunesl ani břemeno tvrzení, které jej tíží.
36. Žalovaný se v této souvislosti zabýval postavením Kurdů v Turecku. Za tím účelem do správního spisu založil zprávu OAMP ze dne 4. 8. 2023 k bezpečnostní a politické situaci v Turecku a dále zpráv MZV ze dne 30. 9. 2022 týkající se tureckých občanů kurdského původu a specificky se zaměřující např. i na systém podpory při hledání zaměstnání či postavení tureckých občanů kurdského původu na pracovním trhu. Žalovaný si tedy obstaral relevantní podklady k tomu, co žalobce tvrdil. V žalobě žalobce sice zmiňuje zprávy lidskoprávních organizací pojednávajících o špatném zacházení s Kurdy, podklady shromážděné žalovaným ale nezpochybňuje a nijak s nimi nepolemizuje. Soud proto neshledal důvod, proč by z nich žalovaný nemohl vycházet.
37. Na základě doložených zpráv žalovaný uzavřel, že Kurdové, kteří aktuálně tvoří přibližně 20 % obyvatelstva, nejsou výlučně pro svoji národnost pronásledováni. Mohou se po Turecku svobodně pohybovat a za účelem zaměstnání se často stěhují do velkých měst. To odpovídá i výpovědi žalobce, který jmenoval tři velká turecká města, v nichž pracoval. Z kurdské menšiny pochází i významné turecké osobnosti z politiky a kultury, včetně dvou bývalých prezidentů, premiéra či předsedy nesilnější opoziční politické strany. Samotná kurdská národnost proto není důvodem pro pronásledování či ohrožení základních lidských práv.
38. Tyto závěry ve vztahu ke kurdské menšině podporuje i ustálená judikatura NSS, který ji shrnul např. v usnesení ze dne 5. 3. 2024, č. j. 7 Azs 290/2023-28, odst. 11. NSS nepopírá, že Kurdové v Turecku určitým nesnázím čelí, ty ale bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (srov. např. usnesení NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, či ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-33). NSS tak konstatoval, že *„nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany.“* (obdobně srov. usnesení ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, a ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020-28). Azylově významné jsou typicky až obavy (např. z pronásledování) politicky či jinak veřejně činných členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (srov. např. usnesení NSS ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35, a judikaturu tam citovanou). Tyto závěry NSS potvrdil i v nedávném usnesení ze dne 10. 10. 2024, č. j. 10 Azs 170/2024-29. Žalobce přitom netvrdil, že by do těchto „rizikových“ skupin patřil.
39. Soud uzavírá, že žalobce k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu žádné relevantní důvody netvrdil. Byť se v žalobě snaží vylíčit špatné zacházení s Kurdy v Turecku, ve vztahu ke své osobě břemeno tvrzení neunesl. Jinými slovy řečeno, bylo povinností žalobce, aby žalovanému konkrétně sdělil, jakým obtížím v Turecku čelí on sám. Této povinnosti však nedostál. Není tedy pravdou, že by žalovaný tvrzení žalobce bagatelizoval či že by

dostatečně nezjistil skutkový stav. Vzhledem ke skutečnostem, které v řízení vyšly najevo, žalovaný shromáždil aktuální, relevantní a i přílehlavé podklady. Sama příslušnost žalobce ke kurdské menšině pak dle ustálené judikatury NSS není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Soud se proto více žalobní argumentací vztahující se k postavení kurdské menšiny v zemi původu žalobce nezabýval.

40. Mezi účastníky není sporné, že žalobci nenáleží ani azyl podle § 13 zákona o azylu, resp. doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu. Žalobce se v řízení nedovolával toho, že by na území ČR jeho rodinný příslušník požíval mezinárodní ochrany. Naopak celá rodina žalobce i nadále pobývá v Turecku.
41. Naopak žalobce opět ale jen v obecnosti namítá, že prokázal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
42. Soud připomíná, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných. NSS setrvale judikuje, že „*smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly*“ (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55; srov. též jeho rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, odst. 17, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32, odst. 10).
43. Konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí v tomto ohledu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36, odst. 33). Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. již odkazovaný rozsudek NSS č. j. 5 Azs 47/2003-48 nebo jeho usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, odst. 8).
44. I těmito požadavkům žalovaný dostál. V potaz vzal rodinnou, sociální i ekonomickou situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou osobou, práce schopný, soběstačný i zdravý. Rodinné vazby má jen v zemi původu. Žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele z žalobcova výslechu ani jiných podkladů ve správním spisu nevyplývaly. Lze zopakovat, že sama skutečnost, že je žalobce kurdského původu, důvod pro udělení azylu nezakládá. Soud se tudíž s žalobcem neztotožňuje, že by v jeho případě bylo namíste humanitární azyl udělit. Žalovaný meze správního uvážení nepřekročil ani jej nezneužil.
45. Dále se soud zabýval námitkou, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Žalobce nepodřadil svoji námitku pod konkrétní zákonem vymezený typ vážné újmy. Na základě tvrzené situace

žalobce soud dochází k závěru, že měl žalobce na mysli vážnou újmu spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání podle § 14a odst. 2 písmene b) zákona o azylu. Žalobce v řízení tvrdil, že se kvůli svému kurdskému původu v roce 2018 popral se skupinou tří opilý mužů. Incident na policii nenahlásil. Dle jeho vlastních slov šlo o „pouliční rvačku s opilci“. Nyní se obává opakování tohoto incidentu a perzekuce ze strany tureckých úřadů.

46. Pojem „skutečné nebezpečí“ souvisí s otázkou pravděpodobnosti, že se obava z vážné újmy naplní, a s požadovaným důkazním standardem. Podstatu testu reálného nebezpečí vymezil NSS již v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82: *„Reálným nebezpečím nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho... Ani test „reálného nebezpečí“ ale nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vší pochybnost“, ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech („vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne“ [balance of probabilities]).“*
47. Soud opakuje, že žalobce v řízení před žalovaným žádné obtíže s tureckými úřady ani bezpečnostními složkami nezmiňoval. Není proto důvod se domnívat, že by žalobci měly nějaké potíže hrozit po návratu do země původu. Žalobce nad rámec svého kurdského původu nepředestřel žádnou okolnost, pro kterou by měl být v Turecku postihován a ze které by plynuly jeho důvodné obavy z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Na základě analýzy právní úpravy v Turecku a zprávy o místní politické a bezpečnostní situaci žalovaný rovněž vyloučil, že by žalobci hrozil trest smrti či popravy podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.
48. Z § 2 odst. 6 zákona o azylu plyne, že za původcem pronásledování či vážné újmy může být rovněž soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen nebo ochoten před pronásledováním či vážnou újmu odpovídajícím způsobem zajistit ochranu podle § 2 odst. 5 zákona o azylu.
49. Podle rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, však *„[o]becné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí [...] bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, [však] nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“* (srov. také rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, nebo usnesení NSS ze dne 20. 2. 2020, č. j. 7 Azs 374/2019-27).
50. Cizinec tedy zaprvé musí hrozbu újmy ze strany soukromých osob tvrdit hodnověrným, především dostatečně konkrétním způsobem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30). Za druhé poté musí prokázat, že se bez úspěchu pokusil využít ochrany ve státě původu, respektive že stát původu cizince není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tj. neučinil či neučiní přiměřené kroky k jejich zabránění (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, či ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Azs 66/2007-79).
51. Soud předně uvádí, že ve správním spisu nemají jakoukoli oporu žalobní tvrzení, že by žalobce byl vystaven opakovanému fyzickému násilí, nátlaku, ponižování či popírání základních práv a svobod. Žalobce při pohovoru hovořil jen o jediném incidentu (pouliční potyčce) z roku 2018. K výslovnému dotazu žalobce popřel, že by v Turecku měl nějaké další problémy. Vzhledem k tomu soud konstatuje, že ani v tomto případě žalobce neunesl

své břemeno tvrzení, neboť „pouliční rvačku s opilci“, jak tento incident pojmenoval sám žalobce, v období před pěti lety před opuštěním země původu nelze považovat za důvod k pronásledování či hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Zjevně se jednalo o ojedinělou záležitost (srov. usnesení NSS č. j. 10 Azs 170/2024-29, odst. 15), v níž dle výpovědi žalobce sehrál roli i alkohol. Na jeho základě se proto lze těžko domnívat, že by měl být žalobce ve státě původu perzekvován ze strany státních úřadů, případně soukromých osob, proti jejichž jednání by stát nebyl ochoten či schopen žalobci poskytnout ochranu. Tento závěr podle soudu podporuje i fakt, že žalobce po této potyčce v zemi původu setrval dalších pět let, než v roce 2023 z Turecka vycestoval. Opětovně lze zdůraznit, že žalobce při pohovoru vyloučil, že by měl následně v zemi původu jakékoliv další potíže.

52. Nadto žalobce událost z roku 2018 tamním úřadům nenahlásil a ochranu proti tomuto jednání ze strany soukromých osob nevyhledal. Před žalovaným ani v řízení před soudem pak relevantně neargumentoval, že by mu ve vyhledání pomoci ze strany tureckých orgánů cokoliv bránilo, resp. že by mu ji nebyly schopny či ochotny poskytnout. V žalobě toliko uvedl (avšak bez návaznosti na popsany incident z roku 2018), že je zřejmé, že turecké orgány mu ochranu pro jeho národnost neposkytnou. Nicméně lze připomenout, že žalobce žádné problémy s tureckými úřady ani bezpečnostními složkami netvrdil. Například nepopsal, že by se mu z jejich strany dostalo špatného zacházení či že by jej pro jeho původ nějakým způsobem postihovaly. Z jeho vysvětlení („*Nijak jsem tohle neřešil. Na policii jsem nešel nebo tak. Šlo o pouliční rvačku s opilci*“) se spíše jeví, že šlo o náhodný incident, který zkrátka ani řešit nechtěl ze své vlastní vůli. Žalobce proto neunesl ani břemeno tvrzení stran nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu (viz např. usnesení NSS ze dne 9. 1. 2025, č. j. 7 Azs 332/2024-15, odst. 14). Ani tato skutečnost proto nemohla vést k udělení mezinárodní ochrany.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Jelikož soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. února 2025

Karel Ulík, v. r.

samosoudce